

„Oni človek, kateri nam je mačka prodal. Na cesti sem ga dohitel in vprašal, kaj bode žival žrla, ko miši ne bode več in on mi je rekel: Vas! —

Takój skliče kralj vse svoje svétnike, da bi ukrenili, kaj je z mačkom začeti. Po dolgem posvetovanji ukrenejo, da se zapré v čumnato in pred duri postavi dvojna straža, da ne bode mogel vén.

Najvišji general je dobil takój povelje, da postavi pred duri štiri močne in neustrašne možé na stražo. Noč in dan je stal na vsacem kraju po jeden in strahú umiral, ako je le kaj zaropotalo v čumnati. Drugo noč je bilo tiho, ker je bil maček vže vse miši polovil. Rano v jutro, ko se v čumnati še ni nič ganilo, mislil si je mož, stoječ blizu okna, kaj to pomeni. Opogumi se in stopi v čumnato. Ali gorjé! Maček je sedel na oknu — a ugledavši kosmato brado in čepico, prestrašil se je, ubil okno in skočil vén. Drugi mož zasliši krik in hiti gledat; a tû zagleda v čumnati vojaka ležečega vznak na tleh. V jednej sapi hiti h kralju in kliče:

„Kako zlò, kralj milostivi, kako zlò! Hudobni ta mišji lovec izginil je iz čumnate in požrl mi tovariša, ki je stal pri oknu. Bog zna, kde sedaj béga, koliko ljudi je vže požrl! Oj, to je nesreča!“

Tako so vsi začeli hiše zapirati, kder se je bil kdo skril, kralj pa je ukazal najsrčnejšim možém, da se naj oblečejo v okovje in gredó nad mačka. Takój se je zgodilo. In ako so tudi tri dni in tri noči sledili za mačkom, o mačku ni bilo duha ne sluha.

Bratje pa so v tem živeli složno in mirno, gospodarili lepše, nego poprej, ker so vedeli, da se po sedaj nimajo na nič več zanašati. Često so sedeli zunaj na klopi pred svojo kočó in se posmehovali — glupim ljudém.

Varuj se laži.

Nek priletan kmet iz Poljan je šel iz daljnega sejma domóv. Ker je živino dobro prodal, veselo je korakal po cesti. Na potu ga sreča drug kmet, ki je imel svoje posebno veselje, ako je mogel koga prav debelo nalagati.

„Dober dan, stari!“ tako pozdravi veselega priletnega kmeta. Ta mu odvrne takisto, in reče: „Hvala lepa, mladič! Kaj pa je novega?“ „Novega vže, pa nič dobrega“, pravi mu mladi; „ravno pridem iz Poljan, kjer je danes zjutraj pogo-relo deset hiš.“

„Za božjo voljo, človek! ali je to resnica?“ zavpije priletni kmetič. Šaljivec mu pa resno reče: „Sevéda, čimu bi neki lagal? Saj sem sam pomagal gasiti. Ves gorenji kraj je pokončal ogenj.“

Ko je to slišal priletni kmetič, čegar hiša je stala na gorenjem kraju Poljan, strašno je zaječal, zvrnil se na tla in mrtev obležal. Vsled strahú ga je zadela kap in naglo je končal svoje življenje.

To se je zgodilo zaradi jedne same laži v šali. Tudi takih lažij se moramo varovati. Vsaka laž je greh in privede človeka v nesrečo.

Frančišek Rup.

